

"Charles Bukowski. Stiletto van meer dan 20 centimeter"

AUTEUR CHARLES BUKOWSKI: EEN STILETTO VAN MEER DAN 20 CENTIMETER

(fragment, vrij vertaald en aangevuld door Fred van der Wal uit "Charles Bukowski", auteur Barry Miles)

Het jaar 1970 was een moeilijke tijd voor de Amerikaanse auteur Charles Bukowski. Zijn succesnovelle Postkantoor was nog niet uitgebracht, een vertaling van zijn eerste boek Notes of a Dirty Old Man in Duitsland was in de hard cover uitgave geen groot financieel succes, zijn columns in The Los Angeles Free Press en zijn lezingen brachten weinig op daar hij zelf zijn reiskosten, taxis, drankjes, de after parties betaalde, zodat er weinig over bleef.

Zijn enige winst waren de jonge vrouwen, immorele starfuckers van the underground, die maar al te graag het bed met hem deelden om hem toe te voegen aan de lijst van beroemdheden die ze hadden geneukt, analoog aan The Plaster Casters, fetisjistische jonge vrouwen, pop groupies die gips afgietsels maakten van de penissen van beroemde popsterren waar ze mee hadden geneukt.

Het was in 1970 dat Bukowski terug verlangde naar zijn uitzichtsloze job bij het postkantoor waar zijn geest door het monotone werk van post sorteren verdoofd werd, in plaats van het onbeschermd, harde bestaan van de free lance schrijver in een vijandige wereld te moeten leven.

In juni had hij problemen met burens over het parkeren van zijn auto en voelde zich zo bedreigd dat hij een stiletto van meer dan 20 cm. kocht om zich te kunnen verdedigen.

Een ander probleem voor Bukowski was het gebrek aan regelmaat, waar zijn baan bij het postkantoor voor zorgde, zodat er geen enkele reden meer was voor het matigen van zijn drinkgedrag.

Toen "Postkantoor" geschreven was ging Bukowski steeds vaker drinken.

Bukowski ontmoette zijn groteliefde Linda King tijdens een poëzie avond waar Charles in het publiek aanwezig was. Hij luisterde naar drie gedichten en liep toen luidruchtig weg met een aantal vrienden.

Een paar weken daarna was er in hetzelfde gebouw weer een poëzieavond waar gedichten met fluit begeleiding werden voor gedragen.

Linda verveelde zich bij de slaap verwekkende vertoning en vroeg de eigenaar: "Gebeurt er hier nooit iets van belang? Actie in de tent? Waar blijft een stukje opwinding?"

Peter, de organisator van de avond wist er wel wat op en belde Charles Bukowski of ze welkom waren.

Linda King was er niet zeker van of ze daar wel op in moest gaan en nam haar eigen auto naar het adres van Charles. Ze verbaasde zich er over dat de voortuin verwilderd was en begroeid met struiken die de deur en ramen bijna onbereikbaar maakten.

Ze introduceerde zichzelf als Morona, een naam die ze zo nu en dan gebruikte. Haar zusters zeiden haar eens dat ze stom was en het aan nemen van de naam Morona was haar humoristische manier om dat toe te geven. (Morone:stomkop)

Haar eerste indruk van Bukowski was niet positief: veel te vet, te oud en vooral stomdronken.

Al gauw kwam het gesprek op poëzie en Peter vertelde Charles dat Morona zowel schreef als beeldhouwster was.

“Dus je schrijft ook powezie?” vroeg Charles op cynische toon.

Linda had zich verveeld die avond tijdens de poezievoor dracht omdat de gedichten timide en rustig werden voor gedragen onder begeleiding van een fluit.

“Schreeuwt niemand zijn gedichten naar het publiek?” vroeg ze.

“Ik houd er van mijn gedichten uit te schreeuwen!” en ze begon te declameren.

Peter probeerde haar af te stoppen en schreeuwde:

“Niet waar Bukowski bij is!”

“Waarom niet?” vroeg ze en klom op de wankelende tafel om haar voordracht af te maken.

Een gedicht over de electroshock therapie die zij was ondergaan in een ziekenhuis; ze deed de half krankzinnige vrouw na uit de inrichting.

Charles zette de radio hard aan om haar te overstemmen, maar zag met genoegen haar jonge lijf bewegen terwijl Peter grofheden tegen haar schreeuwde en probeerde haar het zwijgen op te leggen uit respect voor Bukowski. Ze maakte haar gedicht af.

“Ze is godverdomme een rijmster. Ik had het vermoeden al. Niemand schrijft meer gedichten die rijmen” was het commentaar van Charles.

Even later belde Peters vriendin of hij terug wilde komen naar de poezie avond. Hij verliet het huis van Bukowski na Linda op de versleten bank naast Charles te hebben gedruwd. Ze praatten wat met elkaar, ze kustten elkaar en toen stond zij op. Ze ging naar huis.

(wordt vervolgd)

© mei 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl